

ה"ת 14616/08/22 - דניאל צבר, אורלי צבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ה"ת 14616-08-22 צבר ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט טל לחיאני שהם
עוררים 1. דניאל צבר
2. אורלי צבר

נגד
משיבה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז דרום- אזורי

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום באר שבע (כבוד השופט א. דורני-דורון) בה"ת 36648-03-22 מיום 06/07/22 במסגרתה נמחקה בקשת העוררים להורות על איסור שימוש והשמדת מסמכים שנתפסו על ידי המשיבה.

בקצירת האומר אציין כי מדובר במסמכים אשר נתפסו במסגרת חקירה שבוצעה על ידי אגף חקירות (משמעת) בנציבות שירות המדינה, בסיומה הוגש כתב תובענה כנגד העוררים, המתנהל בימים אלה בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה.

בקשת העוררים מבית משפט קמא נסובה על טענות העדר קבילות של המסמכים שנבעו מחיפוש לא חוקי, לצד העדר סמכות של בית הדין למשמעת.

בית משפט קמא, לאחר קבלת עמדות הצדדים, הורה כאמור על מחיקת הבקשה בהעדר סמכות לדון בה, שכן המסגרת הנכונה לדון בדברים היא במסגרת ההליך בבית הדין למשמעת, ובמידת הצורך - במסגרת ערעור על פסק הדין ולא בערכאה מקבילה ובהליך מקביל - דבר שיוביל לסרבול ההליכים ולפגיעה בהתנהלות הערכאות השונות.

עוד הורה בית המשפט על הטלת הוצאות לטובת המשיבה על סך 850 ₪, זאת מבלי לקבל עמדת העוררים (המבקשים בהליך בבית משפט קמא).

במסגרת הערר אשר הוגש על ידי העוררים על החלטה זו, חוזרים העוררים על עיקרי הטענות שהעלו במסגרת ההליך בבית משפט קמא.

במעמד הדיון הבהירו העוררים כי טענותיהם הנוגעות לאי חוקיות והעדר סמכות מבוססות על תפיסת המוצגים בהעדר

צו חיפוש, על העדר סמכות לבית הדין לדון בנושאי תפיסת מוצגים שכן מדובר בטריבונל משמעת שאיננו עונה על הגדרת **סעיף 1 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש] התשכ"ט-1969** זאת לצד טענת התיישנות שכן הקובלנה הוגשה בחלוף שנתיים ובניגוד ל**סעיף 64 לחוק שירות המדינה (משמעת) התשכ"ג - 1963** (להלן: "**חוק המשמעת**")

בתגובה כתובה עתרה המשיבה כי בית המשפט יורה על דחיית הערר על הסף.

בתגובתה טענה כי העוררים נוהגים בהעדר ניקיון כפיים שכן הם מסתירים מידע ממותב זה.

לגופם של דברים, טענה המשיבה כי לחוקרי נציבות שירות המדינה הייתה סמכות תפיסה של המוצגים בהתאם ל**סעיף 16 לחוק המשמעת** לצד הנחיית פרקליטות המדינה (**נספחים 1 ו- 2 לתגובה**).

זאת ועוד, הבקשה להחזרת תפוס וערר זה הם למעשה ניסיון לערור על החלטה של בית הדין למשמעת הנוגעת לקבילות המסמכים, ערכאה שלה הסמכות לדון בשאלת הקבילות ובכל מקרה פתוחה בפני העוררים האפשרות להגיש ערעור בסיום ההליך לבית המשפט המחוזי בהתאם ל**סעיף 43(א) לחוק המשמעת**, ככל שיסברו שיש צורך בכך.

במעמד הדיון שב ב"כ המשיבה על עיקרי התגובה שהוגשו בכתב והבהיר כי בקשת העוררים מבית משפט קמא במסגרת בקשה להחזרת תפוס להורות על אי שימוש במסמכים והשמדתם איננה מתאימה להליך שכזה.

בנוסף, ההליך המתאים לדיון בשאלות קבילות, סמכות והתיישנות היא במסגרת החלטות של בית הדין למשמעת. בעניין זה, הפנה ב"כ המשיבה להחלטת בית משפט המחוזי בירושלים, שעסק אף הוא בהליך הקשור לדיון בבית הדין למשמעת בעניינו של העורר שלפניי, בעב"י **15305-10-20** במסגרתו התייחס בית המשפט לטענת התיישנות וקבע כי דינה להתברר בבית הדין למשמעת.

לאחר שעיינתי בערר ובתגובת המשיבה, על נספחיה, עיינתי בטענות שהועלו בהליך בבית משפט קמא וכן שמעתי בקשב רב את טענות הצדדים במסגרת דיון שהתקיים לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

צדק בית המשפט קמא עת קבע כי דין הבקשה להימחק באשר אין היא מוגשת במסגרת ההליך הנכון.

טענות להתיישנות, העדר סמכות ואי חוקיות חיפוש מקומם ככלל במסגרת ההליך העיקרי ולעיתים במסגרת עתירות לערכאות גבוהות, אך בוודאי שמקומם איננו לפני ערכאת בית משפט השלום במסגרת בקשה להחזרת תפוס.

לו היה בוחר בית המשפט קמא לדון בטענות של התיישנות וקבילות מסמכים במסגרת הליך החזרת תפוס, בפועל הוא היה מתערב בהחלטות לא לו.

[ראו: דנ"פ **1062/21 אוריך ואח' נגד מדינת ישראל (11/01/22)**, סעיפים 82 ו-92. דנ"פ זה עסק אומנם

בשאלות אחרות הנוגעות לחיפוש במחשב אך ניתן ללמוד מהאמור בו גם לענייננו].

ודוק, לבית הדין למשמעת, במסגרת שמיעת ראיות, סמכות לדון בטענות הנוגעות לקבילות מוצגים ואין מקום ל"ערבב" בין טענת קבילות ראיה לסמכות לדון בתפיסת מוצג.

זאת ועוד, כאמור, המשיבה הציגה מקור סמכות לחקירה ולתפיסת מסמכים על ידי חוקרי נציבות שירות המדינה, ועל כן טענות הנוגעות למקור הסמכות אם קיים ואופן יישומו - מקומם כאמור במסגרת התיק העיקרי המתנהל בבית הדין למשמעת.

זאת ועוד, עיון בפרוטוקולי הדיונים המתנהלים בבית הדין למשמעת (נספחים 6,7,8, ו-10 לתגובת המשיבה) מעלה כי טענות אי החוקיות, התיישנות והעדר הסמכות עלו במסגרת הדיונים בבית הדין למשמעת, בחלקן ניתנו החלטות ביניים ובאחרות טרם ניתנו החלטות - דבר שמחזק את הטענה כי מדובר בהחלטות בסמכות בית הדין והתערבות בהן במסגרת הליך ה"ת יהווה התערבות בהחלטות בהליך המתנהל בבית הדין.

משכך, הגשת בקשה לבית משפט קמא, במסגרתה העוררים מנסים באופן עקיף לערער על החלטות בית הדין, איננה במקומה ואין זה המסלול הנכון להלך בו.

לא זו אף זו, בסיום ההליך בבית הדין המשמעתי, ככל שהדבר יידרש, תהא פתוחה בפני העוררים הדרך להגיש ערעור לפני בית המשפט המחוזי - שאף לטעמם בסמכותו לדון בשלל הטענות שהעלו.

עוד צדק בית משפט קמא בקובעו כי מיצוי הטענות במסגרת ההליך בבית הדין למשמעת או במסגרת ערעור ימנע סרבול הליכים, בזבוז משאבים וחשש לטעויות כתוצאה מערבוב תחומי משפט שאינם רלבנטיים.

סוף דבר אני מורה על דחיית הערר.

הגם שיתכן והיה מקום להטיל הוצאות על העוררים בבית משפט קמא, משהטלת ההוצאות נעשתה ללא קבלת תגובת העוררים בסוגיה ומשהחלטת בית משפט קמא ניתנה אף ללא קיום דיון, אני מורה על ביטול ההוצאות שהושתו על העוררים.

לפנים משורת הדין, אף אני אמנע מהטלת הוצאות תוך שאבהיר לעוררים כי יש להקפיד על סדרי הדין והגשת בקשות לפני המותב הרלבנטי בדיון על מנת למנוע בזבוז משאבים ותקלות.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אב תשפ"ב, 22 אוגוסט 2022, בהעדר
הצדדים.